

на крадци, които открадватъ храната си, а катерич-
китѣ, макаръ и да се приближаваха къмъ яденето
си съ голѣма предпазливостъ, взимаха си го като
своя собственостъ.

„Дребнитѣ птички — тѣ бѣха тѣй смѣли, че
кацваха на раменетѣ ми, когато азъ разчиствахъ пж-
течки предъ кжщата си; и, нека си призная, бѣше
ми много приятно, като виждахъ такова довѣрие
къмъ мене.

„Надвечеръ и ноще предъ моята врата дохож-
даха зайци и до шушка изядаха всичко, което оста-
ваше неизядено презъ деня“.

Торо живѣлъ въ своята кжщурка най-простъ
животъ; хранѣлъ се главно съ хлѣбъ, картофи и
плодове. Много рѣдко ялъ месна храна. И естествено:
този, който живѣе въ такъва дружба съ заобика-
лящитѣ го животни, не ще иска да ги убива, за да
се храни съ тѣхното месо.

Коя е тайната на това чудно умѣние на Торо
да живѣе въ миръ съ всички горски животни?
Това е неговата кротостъ и търпение, неговата
обичъ къмъ всички животни; той билъ готовъ по
цѣли часове, да седи безмълвно и безъ движение
въ нѣкой горски кжтъ и да наблюдава тѣхния жи-
вотъ. За неговото добро отнасяне къмъ живот-
нитѣ, тѣ му отплащали съ довѣрие и привързаностъ
къмъ него.

X.

